

⁸Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által. ⁹Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk. ¹⁰Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet. ¹¹Ennek az evangéliumnak a szolgálatára rendeltetem én hírnökül, apostolul és tanítóul. ¹²Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra. ¹³Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. ¹⁴A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.

Krisztussal vándorló Gyülekezet!

Ismerős talán a kemény kérdés: „Nem szégyelled magad?”

És a válasz minden bizonytal az, hogy „de, igen”. Biztos vagyok benne, hogy mindannyiunkban ott motoszkál a szégyen érzete valami miatt.

Ha visszagondolok gyermekkori emlékeim közül a negatívakra, akkor az eszembe jutók közül a legélesebben megmaradtak, mind olyan élethelyzetek, amikor valamiért szégyenkeztem. Ha igazságosnak éreztem a helyzetet, ha nem. Ha kiderült, ha csak én tudtam. Ha jelentős, ha apró-cseprő ügyről volt szó.

Az egyik ilyen alkalom, egy rosszul sikerült fizika dolgozat után a tanárnőm szavai, melyeket a mai napig pontosan fel tudok idézni. Nem értettem vele egyet, ma sem gondolom, hogy igaza volt, vagy hogy joga lett volna úgy bírálni, ahogy tette, de a szégyen érzete mégis belém költözött. És az ilyen helyzetek nem csak gyermekkorban találják meg az embert, még ha felnőttként máshogy is reagálunk rá. Nem csak idegen közösségben, nem csak barátok előtt, nem csak a családtagok körében, hanem Isten előtt is.

A szégyen érzete nagyon mélyen beivódott az emberbe, mintha annak természetes módon helye lenne a természetünkben, mintha azt a teremtettségünkkel együtt kaptuk volna. A szégyen azonban csak a bűnessel kapcsolódott az emberhez. Mózes első könyvének második fejezetében olvassuk az első emberpár meztelenségével, azaz teremtetett önmagukkal kapcsolatban: „nem szégyelltek magukat”.

Aztán a bűn következtében a szégyenérzet beléjük költözik és már el akarják takarni önmagukat, inkább el akarnak bújni.

A szégyen egy olyan kínzó, marcangoló, kegyetlen érzés, amit csak a kegyelem által lehet megszüntetni, eltörölni. A bűntudatunk, a lelkiismeret hangja magával a bűnnel kapcsolatban jelenti ki nekünk, hogy ez rossz, hiba, gonoszság. A szégyen azonban önmagunkkal utáltat meg. Azt mondja, hogy te vagy az értéktelen, a hiba a rendszerben, az oda nem tartozó, a kizárni való, az utálatos. És hiába próbálsz javítani, jobbnak lenni, jóvá tenni, már tehetetlen vagy. Mert eltörölni nem tudod azt a bizonyos a dolgot, amiből a szégyenérzeted táplálkozik. Összetörnénk a tükröket, hogy ne is lássuk benne önmagunkat, rejtőzködnénk, elfutnánk, de a bennünk gyökeret vert szégyen elől nem lehet.

Szégyen – szorongás – megbénult élet.

Szorongani kezdünk és egyre inkább börtönben érezzük magunkat, ahonnan nincs menekvés. Vágyjuk a szabadulást, de már szinte nem is reméljük.

Ma sokan érzik börtönben magukat a karantén miatt, ugyanakkor ez elhanyagolható ahhoz képest, hogy mennyien érzik megláncolva, megbénítva önmagukat saját szégyenérzetük által.

Pál apostol a levél írásakor börtönben van. Olyan helyzetből ír, ami a legkevésbé sem kecsegtet a szabadulás esélyével, sőt valószínűleg az egyik legkeményebb és kilátástalanabb fogsága lehetett ez. Mégsem egy megtört, megkeseredett és szégyenében inkább végleg hallgató aggastyán jelent meg a szemünk előtt a textust hallgatva. Pál ugyanis szabad!

Nem azért, mert elment volna az esze, vagy mert nyugatókat kapott volna. Nem is azért, mert bárhová mehet, vagy bárkivel találkozhat, vagy mert dönthet a napi dolgai felett. A halálos ítéletet sem valószínű, hogy elkerülheti. Meg kellett érnie, ahogy azt leírja levelében, hogy többen elfordultak tőle, hogy magára hagyták és jól tudja, hogy sokak számára lett gúny tárgya és azt is, hogy mennyien próbálják lerombolni mindazt, amire ő odaszánta az életét. Szégyenteljes helyzetben van. Talán megszegyenítve kell meghalnia. Mit mond mindennek ellenére?

„Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által. ⁹Mert ő szabadított meg minket”.

Azt mondja magáról ebben a helyzetben is, hogy ő szabad, sőt, hogy egyedül Krisztus foglya. Nem láncolhatja meg sem a halálfélelem, sem a szégyenérzet.

Mi panaszkodunk, hogy szabályok, korlátozások közé szorítanak. Hogy nem mehetek oda és akkor, amikor és ahova akarok. Hogy bizonytalan az ünnep, amit elképzelve. Pedig ahogyan arra Pál is rámutat, az igazi szabadság nem ilyen kérdéseken múlik.

„Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kibem hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra.”

Pál nem fél, mert tudja, hogy Krisztus már megszabadította. Tudja, hogy a kereszttel a halál árnyékának völgyében is biztonságban jár. Mert ő Krisztushoz, a Kegyelemhez van hozzá láncolva. Megtapasztalta, hogy Jézus közösséget vállalt vele a Golgota szégyenében és minden vádló bűnétől megszabadítva az Ő dicsőségében részesíti. Bűnből kegyelembe, szégyenből dicsőségbe.

Ezért ebben a levélben Pál nagyon hangsúlyosan azt akarja aláhúzni Timóteus, az akkori és a mai egyház és a te számodra is, hogy ne válj a szégyentől, a szorongástól, az elkeseredéstől vakon vánszorgó emberré ebben a világban, mert neked Megváltó Urad van. Te, aki kereszténynek vallod magad, az egész egyházzal, legyél céltudatosan vándorló, útkészítő, aki tudatosan a második advent felé tart! Aki nem csak ölbe tett kézzel várja Krisztus eljövételét és panaszkodik a világra, a nehézségekre és végül önmagát zárja karanténba Isten hívó szava előtt. Hanem olyan, aki engedi, hogy a Szentlélek szolgálatba hívja!

Ezt köti Timóteus lelkére is Pál mai igeszakaszunkban, amikor ezt írja: *„Ez most nyilvánvalóvá lett a mi Üdvözítőnk, Krisztus Jézus megjelenése által, aki megtörte a halál erejét, és az evangélium által világosságra hozta az elmúlhatatlan életet. ¹¹Ennek az evangéliumnak a szolgálatára rendeltetem én hírnökül, apostolul és tanítóul.”*

Nem csak Pál, hanem mi is. Tegéd is elhívott Isten! Téged is szolgálatba állít az evangélium! A jó hír hírvivőjének lenni olyan feladat, amelyre maga a hír indít, mert nem tudod és nem akarsz magadban tartani.

Egyik ilyen emlékezetes élményem első gyermekem megszületéséhez kötődik. Tudtam, hogy a családom már alig várja az örömhírt, én pedig nem is bírtam, nem is akartam magamban tartani. Addig se, amíg nyugodtabb környezetbe, hazaérek, vagy amíg mindenki biztosan felébred reggel. Nem számított, hogy alkalmasnak tűnik-e a hely, vagy az idő. Már a kórház lépcsőjéről telefonáltam és hallottam a telefonon keresztül is a kitörő boldogságot, az ujjongó ugrást, az örömkönyvet.

Az evangélium pedig még ennél is kitörőbb, magadba zárhatatlan, megköthetetlen jó hír, aminek ellenében nem nyerhet teret benned a szégyenérzet. Ha pedig hünen adsz tovább, hű apostol, azaz bizonyosságot tevő kiküldött leszel, akkor te is hallani fogod a megszabadult örömköltásokat.

A hű, hiteles és tiszta szavakat persze alá kell húznunk. Sokan gondolják, hogy az evangélium az övék, hogy nekik kell jól használniuk, hogy úgy kell forgatniuk a köntöst, hogy a végén passzoljon arra, akire rá akarják húzni. Azaz meg akarnak felelni a koruknak, az adott közösségnek, vagy csak olyannyira toleránsak akarnak lenni, hogy már nem is veszik észre, hogy közben kényükre, kedvükre próbálják szabni az egészet.

Ez persze olcsó konzervatívizmust sem jelenthet! Hagyományok és szokások átgondolatlan szajkózását, vagy mára értelmüket veszített szavak mögé való elrejtőzést. Hiteles, hűséges és alázatral hívott szolgálatot jelent, olyan életet, amelyben mi is együtt vallhatjuk Pállal, *„hogy többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem”*.

A hírnöki és az apostoli szolgálat után Pál még a tanítóit is megjelöli számunkra. Erről az elhívásunkról pedig igen gyakran meg is feledkezünk, pedig nem csak az apostol hangsúlyozza, hanem ott szerepel a Krisztustól kapott Missziói Parancsban is: *„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, ²⁰tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek”*.

Az iskolákban lehet ma hitoktatás, de nem tudhatjuk le ezzel gyülekezetként se a ránk bízott feladatot. Nagy szükség van ma is ennek a szolgálatnak a személyes komolyanvételére!

Sokan vannak, akik még önmagukban sem ismerik fel, hogy mennyire nem ismerik az Urat. *„Dehát én tanultam a Bibliáról, mert jártam gyerekkoromban hittanra.”* *„Ismerem az alapokat, hiszen konfirmáltam.”* *„Minden vasárnap igehirdetést hallgatok, csak rám ragad valami.”* *„Én még Bibliaórára is jártam pár évig.”* *„Szoktam imádkozni, ismerem én az Istent!”*

Nyugtadjuk magunkat, bizonygatjuk magunknak és végül csak takargatjuk, szégyeljük a valóságot.

Most van még időd megismerni a te Megváltó Uradat! Ő közeledik, de még van időd! Ne hagyd, hogy túl késő legyen! Ne úgy eszmélj, mint a halogató diák az iskolában, aki, csak a dolgozat órájának becsöngőjekor jön rá, hogy komolyan kellett volna venni a felkészülésre kapott időt!

Ez a hívás azonban kifelé is indít. Tanítani pedig igaz, hogy nem csak szavakkal lehet, de alkalmatlanságra sem hivatkozhatunk, hogy palástoljuk félelmeinket a világ válaszátlól.

A Szentlélek alkalmassá tesz! Nem csak minket, de az időt és helyett is. Nem helyettünk, hanem általunk. Erről szól a szolgálata, az elhivatott, odaszánt élet, még, ha meg is rettensz tőle. És igen, ahogyan Pál nem véletlenül próbálja felvértezni Timóteust a világ támadásaival szemben, úgy erre nekünk is szükségünk van ma. Sokan vannak, akik minden eszközzel támadják a keresztényeket, Jézus Krisztust, ma is. Ez azonban azért van, mert még nem ismerték meg a Megváltót. Lehet, hogy hallottak róla, de még nem ismerték meg!

Ami sajnós azonban időnként még elrettentőbb tud lenni, azok a válaszok. Válaszok és tettek, amikben nem, hogy a tanítás őszinte akaratát, de még a megtapasztalt kegyelemből táplálkozó szeretetnek a szikráját sem lehet felfedezni. Ha pedig valóban csak ennyire futja tőlünk keresztényektől, akkor nem csodálkozhatunk, hogy elrettenés és gyalázkodás a viszontválasz. Ha mi azt képzeljük, hogy a magát értünk ártatlanul keresztre adó Krisztus azt várja tőlünk, hogy veszett harcikutyák módjára mi szerezzünk igazságot, érvényt az evangéliumnak, akkor érdemes körülnéznünk az életünkben, hogy hol is van Jézus, és rácsodálkozni, hogy épp mi taposunk rajta.

Pál azt írja alapigénk végén: *„Az egészséges beszéd példájának tekintsd, amit éntőlem hallottál, a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben. ¹⁴A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.”*

Meg kell, hogy értsük, hogy amikor ma adventről beszélünk, akkor nem egy rég múlt nap megemlékezésére készítjük magunkat. Hanem az Isten kegyelmes akarata által nekünk minden idő előtt elkészített megváltásunkat helyezzük magunk elé, hogy a testé lett Ige, Jézus Krisztus eljövételére készen állhassunk, addig is pedig hűségesen betölthessük a ránk bízott elhívást, az útkészítést.

Azaz, hogy a kincset, amit kaptunk megőrizzük és a Szentlélek megerősítésével hűen és fáradhatatlanul mutassuk meg a világ számára. Krisztusban, Krisztust követőként, keresztényként, erre van elhívásod! Ne szégyeld hát magad a világ előtt, hiszen Jézus sem szégyel téged az Atya előtt! Ő vállal téged, magára vállal. Átv teszi a terheid, a félelmeid és elveszi a szégyened, mert ő nem botorkálásra, vánszorgásra hívott el! Ahogyan Pál írja az alapigénket megelőző versben: *„Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.”* Ezzel a lélekkel töltsük be elhívásunkat, így váljunk Krisztusnak, a második advent felé vándorló egyházává! Ámen!